

Sygn. akt VI K 169/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Wieluniu VI Zamiejscowy Wydział Karny w P.

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Tworek

Protokolant: stażysta urzędniczy Anna Włodarczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Wieluniu -----

po rozpoznaniu w dniu 24 sierpnia 2015 roku na posiedzeniu

sprawy **D. N.**, syna A. i L. z domu Z., urodzonego
w dniu 25 lutego 1997 roku w W.

oskarżonego o to, że:

w dniu 03 kwietnia 2015 r. w miejscowości L., gm. S., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym i doprowadził do wypadku drogowego w ten sposób, że jadąc prostym, wąskim odcinkiem drogi w warunkach ograniczonej widoczności drogi, nie zachował należytej ostrożności, a w szczególności nie dostosował prędkości pojazdu do warunków panujących na drodze, skutkiem czego doprowadził do potrącenia stojącej z rowerem bądź przechodzącej przez jezdnię z prawej strony drogi pieszej N. M., w wyniku czego pokrzywdzona doznała narastającej niewydolności oddechowo – krążeniowej z wielonarządowymi obrażeniami i zmarła w ich następstwie,

tj. o czyn z art. 177 § 2 k.k.

1. oskarżonego **D. N.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 177 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 3 (trzech) lat,
3. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych przy ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,
4. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych tytułem opłaty oraz kwotę 4 551,22 (cztery tysiące pięćset pięćdziesiąt jeden i 22/100) złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych w postępowaniu.

Sygn. akt VI K 169/15

UZASADNIENIE

(z ograniczeniem do wyjaśnienia podstawy prawnej i rozstrzygnięcia o karze)

Oskarżony D. N. stanął pod zarzutem tego, że w dniu 03 kwietnia 2015 r. w miejscowości L., gm. S., pow. (...), woj. (...), kierując samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...), umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu

ładowym i doprowadził do wypadku drogowego w ten sposób, że jadąc prostym, wąskim odcinkiem drogi w warunkach ograniczonej widoczności drogi, nie zachował należytej ostrożności, a w szczególności nie dostosował prędkości pojazdu do warunków panujących na drodze, skutkiem czego doprowadził do potrącenia stojącej z rowerem bądź przechodzącej przez jezdnię z prawej strony drogi pieszej N. M., w wyniku czego pokrzywdzona doznała narastającej niewydolności oddechowo – krążeniowej z wielonarządowymi obrażeniami i zmarła w ich następstwie, tj. popełnienia przestępstwa z art. 177 § 2 k.k.

W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy dostarczył wystarczających podstaw do przypisania oskarżonemu zarzucanego mu czynu. Przede wszystkim nie budzi wątpliwości, iż w chwili zaistnienia wypadku pojazdem marki F. (...) o nr rej. (...) kierował oskarżony D. N. – wynika to przede wszystkim z wyjaśnień samego oskarżonego oraz zeznań świadka M. N.. Nie ulega też wątpliwości, iż oskarżony swoim samochodem potrącił pieszą N. M., która w tym czasie znajdowała się na drodze wraz z rowerem. Jak wynika z czasowo – przestrzennej analizy okoliczności wypadku do uderzenia pieszej doszło przednią prawą częścią samochodu, a następnie po zderzeniu piesza przemieściła się na pokrywą silnika i uderzyła o szybę czołową, po czym na skutek hamowania pojazdu została wraz z rowerem odrzucona do przodu na lewe pobocze drogi. Z poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych (dokonanych w szczególności w oparciu o opinię biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych S. K. k. 168-188) wynika też, iż oskarżony w chwili zdarzenia poruszał się z prędkością nie mniejszą niż 65 km/h, przy czym prędkość administracyjnie dopuszczalna w miejscu wypadku wynosi 50 km/h. Uwzględniając, iż miejsce w którym doszło do wypadku znajduje się w obszarze zabudowanym, gdzie należy się spodziewać na drodze obecności innych uczestników ruchu, w tym także pieszych i rowerzystów, a jednocześnie biorąc pod uwagę, iż droga w tym miejscu jest wąska i nieoświetlona, co powoduje, iż w razie poruszania się po drodze pieszego lub rowerzysty, kierujący pojazdem nie ma możliwości zachowania bezpiecznego odstępu podczas wykonywania manewru wyprzedzania bądź wymijania, z całą pewnością prędkość z jaką poruszał się oskarżony nie spełniała warunku prędkości bezpiecznej i nie pozwalała oskarżonemu, w chwili gdy zauważył na drodze pokrzywdzoną, na podjęcie skutecznych manewrów obronnych. Co więcej trzeba mieć również na uwadze, iż do zdarzenia doszło w porze zmierzchu, a więc w warunkach ograniczonej widoczności, co również winno zmusić kierującego pojazdem do zmniejszenia prędkości na tyle, aby mógł prowadzić prawidłową obserwację przedpola jazdy i w odpowiednim momencie zareagować na pojawiającą się na jego torze jazdy przeszkodę. Jest rzeczą powszechnie wiadomą, w szczególności dla osób kierujących pojazdami, iż pora zmierzchu jest szczególnie trudna, jeżeli chodzi o warunki widoczności na drodze i poruszanie się wówczas pojazdami wymaga od kierujących wzmoczonej ostrożności, dużo bardziej uważnej obserwacji drogi, a przede wszystkim redukcji prędkości do takiej, która w warunkach zmniejszonej już widoczności da prowadzącemu pojazd odpowiedni czas na podjęcie właściwych manewrów. W tej sytuacji zgodzić należy się z tym, iż oskarżony mając świadomość niebezpieczeństwa związanego z brakiem dostosowania prędkości kierowanego przez siebie pojazdu do warunków jakie w chwili zdarzenia panowały na drodze, tej prędkości nie zmniejszył, przez co naruszył wymóg jazdy z prędkością bezpieczną, przyczyniając się w ten sposób do urzeczywistnienia niebezpieczeństwa wypadku, a w konsekwencji do powstania obrażeń u pokrzywdzonej i jej śmierci. Zaniechanie przez oskarżonego redukcji prędkości kierowanego przez siebie pojazdu, co pozwoliłoby mu na uniknięcie wypadku, należy zatem zakwalifikować jako umyślne naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Nie zmienia przy tym tej oceny fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem jedynie przyczynił się do powstania wypadku, zaś sam stan zagrożenia wypadkowego wywołała swoim zachowaniem pokrzywdzona N. M., która znajdując się w obrębie drogi nieprawidłowo korzystała z jezdni w warunkach ograniczonej ciemnością widoczności, stojąc z rowerem na jezdni bądź przechodząc przez jezdnię z prawej strony, nie zwracała uwagi na zbliżający się do niej pojazd, a co za tym idzie, nie zachowała szczególnej ostrożności oraz nie ustąpiła pierwszeństwa nadjeżdżającemu pojazdowi. Gdyby bowiem nie zachowanie oskarżonego noszące znamiona naruszenia zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego w takim zakresie jak opisany został powyżej, pomimo nieprawidłowego zachowania samej pokrzywdzonej, do wypadku by nie doszło. Oskarżony miałby bowiem wówczas możliwość podjęcia właściwych manewrów obronnych i uniknięcia potrącenia pokrzywdzonej, a przynajmniej zredukowania ujemnych skutków wypadku. Bezsporne jest również powstanie u pokrzywdzonej na skutek zaistniałego wypadku wielonarządowych obrażeń ciała, które prowadziły do powstania narastającej niewydolności oddechowo – krążeniowej i w konsekwencji śmierci pokrzywdzonej (opinia k. 147-149).

Biorąc pod uwagę powyższe należy stwierdzić, iż oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 177 § 2 k.k. i dlatego też Sąd przypisał oskarżonemu zarzucany mu czyn.

Wina oskarżonego, w ocenie Sądu nie budzi wątpliwości. Oskarżony miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem, ponieważ bezprawność czynu była rozpoznawalna. Nie zachodziła przy tym żadna szczególna sytuacja motywacyjna po stronie oskarżonego, która wyłączałaby jego winę. Oskarżony miał zdolność rozpoznania czynu i pokierowania swoim postępowaniem, nie zachodziła przy tym żadna okoliczność, która wyłączałaby winę oskarżonego.

Spoleczna szkodliwość czynu jakiego dopuścił się oskarżony, zdaniem Sądu, jest na tyle wysoka, że osiąga stopień większy niż znikomy. Nie istnieją jakiegokolwiek powody, dla których stopień społecznej szkodliwości czynu jakiego dopuściła się oskarżony można byłoby uznać jako nie przekraczający stopnia określanego jako znikomy.

W świetle poczynionych ustaleń należy zatem uznać, że czyn którego dopuścił się oskarżony stanowi przestępstwo.

Na podstawie art. 177 § 2 k.k. Sąd wymierzył oskarżonemu D. N. za przypisane mu przestępstwo karę 1 roku pozbawienia wolności, uznając ją za adekwatną do winy oskarżonego i stopnia społecznej szkodliwości czynu, a także wystarczającą z punktu widzenia celów kary w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej.

Przy wymiarze kary Sąd jako okoliczności łagodzące poczytał:

- dotychczasową niekaralność oskarżonego,
- fakt, iż oskarżony swoim zachowaniem jedynie przyczynił się do powstania wypadku, w sytuacji gdy stan zagrożenia wypadkowego wywołała swoim zachowaniem pokrzywdzona N. M.,
- okoliczność, iż prowadzi on ustabilizowany tryb życia,
- okoliczność, iż oskarżony przyznał się do winy i złożył wyjaśnienia, które pozwoliły na poczynienie ustaleń faktycznych,
- fakt, iż oskarżony wyraził szczerą skruchę i żal, że swoim zachowaniem doprowadził do zaistnienia wypadku i w konsekwencji śmierci pokrzywdzonej,

Jako okoliczność obciążającą Sąd uznał natomiast to, iż oskarżony dopuścił się umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym.

Uwzględniając, iż oskarżony nie był wcześniej karany, a także mając na uwadze postawę oskarżonego, o której wspomniano powyżej, Sąd na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k.

i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat próby. W ocenie Sądu brak jest w niniejszej sprawie takich okoliczności, które wskazywałyby na to, że jedynie kara pozbawienia wolności orzeczona w jej bezwzględny wymiarze jest w stanie spełnić wobec oskarżonego cele kary, zwłaszcza cele wychowawcze. Biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego, jego warunki osobiste, postawę przed popełnieniem przestępstwa, jak również zachowanie oskarżonego po dokonaniu czynu i w trakcie postępowania, Sąd uznał, że zachodzi wobec niego dodatnia prognoza kryminologiczna uzasadniająca przekonanie, że nie wejdzie on ponownie w konflikt z prawem, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa i samo zagrożenie wykonaniem kary będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego wychowawczych celów kary. Podnieść przy tym należy, iż zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary wymagać będzie od oskarżonego nienagannego trybu życia. Jeżeli bowiem dodatnia prognoza odnośnie przyszłego zachowania się oskarżonego okaże się nietrafna, w szczególności w przypadku ponownego wejścia oskarżonego w konflikt z prawem, koniecznym będzie zarządzenie wykonania warunkowo zawieszony kary pozbawienia wolności.

Z uwagi na to, że w odniesieniu do oskarżonego Sąd skorzystał z instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary, na podstawie art. 71 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu również karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych przy

ustaleniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych. Określając liczbę stawek dziennych Sąd wziął pod uwagę wskazane już powyżej okoliczności, wpływające na wymiar kary. Określając wysokość jednej stawki Sąd wziął pod uwagę sytuację materialną oskarżonego, w tym przede wszystkim fakt iż oskarżony jest uczniem liceum, nigdzie nie pracuje, pozostaje na utrzymaniu rodziców. Aby zatem odpowiednio ukształtować dolegliwość orzeczonej kary grzywny uznał, że właściwe będzie ustalenie wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych.

W oparciu o art. 627 k.p.k. Sąd zasądził od oskarżonego koszty sądowe. Na koszty te złożyły się opłata od wymierzonych oskarżonemu kary pozbawienia wolności i grzywny (art. 2 ust. 1 pkt. 3 i art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych – tekst jedn. Dz.U. z 1983r. Nr. 49 poz. 223 z późn. zm.) w wysokości 260 złotych, oraz poniesione w postępowaniu wydatki w kwocie 4 551,22 złotych związane z uzyskaniem opinii biegłych, opłatą za parking i holowanie pojazdu, pokryciem ryczałtu z tytułu doręczeń w postępowaniu przygotowawczym i sądowym oraz kosztów uzyskania danych o karalności.